

SPECIALISTISCHE HULP AAN FONDSLEDEN.

De afdeling Friesland stemde over de bewuste statuten en huishoudelijk reglement den 22sten Mei en er is gebeurd, waarvoor ik waarschuwde. 10. „De verzekerde kan den specialist alleen consulteeren met toestemming (er staat in overleg met) van den huisarts”. Dat is partijdig. 20. „De recepten van de specialisten zijn niet geldig, tenzij de huisarts zijn sanctie eraan verleent”. Dat is belachelijk en belemmert het vrije spreekuur. 30. Op 1 September en op 1 Maart heeft de verzekerde het recht van huisarts te veranderen. De overige 363 dagen staat hem dat niet vrij, daar onze afdeling de alinea schrapt, dat tegen betaling van 50 cent ook tusschentijds de verzekerde van huisarts kan veranderen. Dit is bekrompen.

Ik wijs op grond van bovenstaande besluiten de beschuldiging van collega TEN CATE aan het adres van het specialisme over schrokkerigheid terug. Als het instituut „huisarts”, zooals het vroeger bestond, zich wijzigt, dan gebeurt dat, omdat de raderen des tijds, en dit is gelukkig, niet kunnen worden stilgezet. Op onhoffelijke wijze zijn door overstemming 80 bladzijden statuten en reglementen op één avond aangenomen. Beter was, als de C. O. niet zoo uitgebreid was geweest met allerlei voorschriften en deze door alle partijen althans vooraf hadden kunnen worden besproken. Op de manier, zooals het nu gegaan is, worden het de wrange vruchten van ons algemeen bindend besluit, tenzij het hoofdbestuur alsnog ingrijpt. De huisartsen, maar toch evengoed de specialisten, zijn bevoegd te beoordeelen of een patiënt specialistische hulp noodig heeft, *maar de verzekerden zijn de belanghebbenden in de eerste plaats* en zij moeten daarom het recht hebben een specialist te raadplegen ook buiten den huisarts om. Is de betreffende specialist daarvan niet gediend, dan kan hij den verzekerde immers terugwijzen naar den huisarts. Om noodeloos geloof naar specialisten te voorkomen en het ziekenfonds niet te bezwaren kon bijv. een artikel zijn opgenomen, dat de verzekerden een deel van de specialistische behandeling zelf moeten betalen. Dit was voldoende, billijk en onpartijdig. Dat speciale kennis en speciale techniek vereischen moeten zijn, vóórdat het consulteeren van specialisten gewettigd is, is niet waar. Dan zouden er ook geen verloskundigen onder de gynaekologen mogen zijn, dan zou de oogarts geen bril mogen voorschrijven! Natuurlijk mag de specialist de meer eenvoudige gevallen, die ongevraagd bij hem komen, met evenveel recht behandelen, zonder de geringste kans op verwatering van zijn specialisme en natuurlijk behooren onder de 90 pCt., die ik opnoemde, ook gevallen, die de huisarts evengoed kan behandelen, maar dit is toch een bewijs, dat de patiënten den huisarts niet meer beschouwen als de uitsluitende vraagbaak en den specialist evengoed als zoodanig erkennen en dan deugen toch onze statuten en reglementen niet.

Leeuwarden, 1 Juni 1914.

D. A. DE GROOT.

KLAARHEID.

„Resumeerende”, aldus SCHREVE, Breda 1913, „zullen de toegelaten ziekenfondsen, „welke van de sub Id genoemde, rechtspersoonlijkheid bezittende instellingen uitgaan „nooit aan één of meer der drie eerste hoofdvormen van het algemeen bindend „besluit voldoen en mogen de leden onzer Maatschappij zich dus krachtens het algemeen bindend besluit *niet verbinden, noch individueel, noch collectief* aan deze soort „ziekenfondsen”.

Hier wordt dus het algemeen bindend besluit als *conditio sine qua non* voor de collectieve verbintenis gesteld.

In zijn onderschrift aan mijn artikel in dit *Tijdschrift* maakt VAN BRUGGEN het bindend besluit los van het collectief contract. En op mijn vraag: Mag het veto der Maatschappij die fondsen treffen, die alleen ten opzichte van den bestuurserisch niet